

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 78. an Simoniacum sit dare & recipere temporale tanquam pretium pro præstito aut præstando patrocínio, etiam ferendo testimonio in causis spiritualibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

absolvere dignum; nisi forte illud detur ad impediendam injustè negatam absolutionem in casti necessitatis, tunc enim ex parte dantis non committitur Simonia. Sic etiam Simonia est, dare & recipere temporale ad obtinendam à confessorio levio- rem pœnitentiam, vel etiam gravio- rem, (intellige datâ ob eum finem pecuniâ ab aliquo tercio) Castrop. cit. p. 12. n. 2. ubi etiam ex Suar. cit. L. 4. c. 19. n. 4. quod Simoniam committat Confessorius imponendo pœnitenti in satisfactionem elemosynas pro pauperibus vel legendis missis, si eum cogat, & quasi obliget pro absolutione, ut eas sibi applicet. Et licet addat secus esse, si solum desiderium & voluntatem dicendi illas missas per se manifestet; Cavendum tamen, ait, scandalum ob appetitum lucri & avaritiæ, idèque idipsum in aliquibus Episcopatus & religionibus prohiberi. Item Simoniacum est concessio indulgentiarum, dum datur vel recipitur pecunia, cum sit actus supremæ cujusdam potestatis spiritualis & supernaturalis à Christo concessæ, tendens ad remissionem pœnarum temporalium, estque venditio aliqua satisfactionis Christi & Sanctorum, quæ per indulgentiam applicantur, Pirh. h. t. n. 4. uti etiam Suar. l. c. n. 9. quod nihilominus in concessione hac possit & soleat exigi aliqua pecunia, non tanquam pretium illius, sed per modum elemosynæ requisitæ ad lucrandas indulgentias, & quidem non soleat dari concedenti eas, sed ad pias causas applicari aut irrogari in pauperes. Quod hic dictum de absolutione à peccatis, idem est de absolutione à censuris.

3. Resp. ad quartum: Simoniacum similiter est dare & accipere temporale tanquam pretium pro dispensatione in votis, juramentis matrimonii, irregularitate & legibus Ecclesiasticis. Ita juxta *can. nullus Episcopus. q. 1. c. nemo. c. ad aures. h. t.* Trid. sess. 24. c. 5. & sess. 25. c. 18. de reform. & cum communi *D. Th. l. c. Silv. v. Simonia. q. 8. § 9. Suarez. l. c. c. 19. n. 1. § c. 20. n. 8. Less. l. c. du. 9. n. 57. Castrop. l. c. n. 10. Pirh. h. t. n. 49. Garc. p. 8. c. 1. n. 100.* His non obstante praxi curiæ Romanæ exigentis pro dispensatione pecuniam, & quidem in majore quantitate, prout gravius est dispensatio; nam ex concessione Pontificis, qui est supra jus commune Ecclesiasticum, expostulatur pecunia non in compensationem dispensationis, & gratiarum, quæ conceduntur (hæc enim esset Simonia contra jus divinum) sed in sustentationem Pontificis ejusque Officialium, quod juri divino conforme juxta dicta supra; vel etiam per modum multæ, dum rationale est, cupienti exemptionem à lege communi imponi aliud onus, quo compensetur illa diffinitas à lege; vel ut sollicitatio dispensationis, alias odiosa, reddatur difficilior, ad restringendam nimiam illam facilitatem petendi dispensationes. Quod fieri potest saltem ex dispensatione Pontificis. Pirh. l. c. Zoes. h. t. n. 24. Suar. Less. &c. Ordinarii verò etiam prædictis titulis seu causis temporale pro dispensatione exigere, aut solvendum constituere nequeant prohibente id ipsum specialiter illis Trid. l. c. & sess. 22. c. 5. in quo solus Papa, non Ordinarii dispensare possunt. Possunt tamen dispensato imponere elemosynam aliquam, ac præcipuè ubi dispensatio supponit culpam dispensati, non tamen sibi applicandam, sed piis operibus, ut Abb. & Covar. in c. alma mater. p. 1. §. 11. n. 10. D. Thom. l. c. a. 2. ad 3. Rodriq. in Summa. c. 48. n. 4. Nav. c. 23. n. 102. quos citat & sequitur Castrop. cit. p. 12. n. 11. Sed neque exigere à dispensato quid temporale possunt Episcopi, aliique, pro labore, quem

necesse est impendere in executione dispensationum matrimonialium iis à sede Apostolica commissarum, cum & idipsum sub excommunicatione reservata, & nullitate dispensationis in litteris commissionis iis interdicti soleat, reservatâ quartâ parte ducati soli Notario pro examine testium sumendâque informatione super veritate narratorum in supplica, rebusque aliis. Ita probabilius Nav. l. 1. conf. ut. de rescript. consil. ult. Zerol. in prax. Episc. p. 2. v. delegatus. §. 2. & v. dispensatio. §. 1. Genuens. in pr. archiepisc. curia Neapol. c. 25. n. 13. Garc. de benef. p. 8. c. 1. n. 102. Castrop. l. c. n. 12. Reiffenst. h. t. n. 217. contra Sanch. de Matrim. l. 8. d. 35. n. 21. Salas de l. d. 20. f. 10. in fin. ex ea ratione sentientes contrarium, quod in dictis litteris non prohibeatur exigi & recipi stipendium laboris, sed solum munera & præmia etiam sponte oblata. Verùm & horum nomine hoc loco venire stipendium & debitam pro labore mercedem explicant Farin. apud Castrop. l. c. & Garc. l. c. ubi pro hac sententia varias Cardinalium, Concilii Trid. interpretum assertiones, in quibus etiam specialiter derogatur consuetudinibus in contrarium quibuscumque, etiam immemorialibus. Licet itaque sit illicitum pro dicto labore recipere pecuniam tanquam stipendium, non tamen id prohibitum tanquam Simoniacum, sed solum tanquam turpe Lucrum, adducit Castrop. l. c. n. 13. vers. secundo ad verò. Quin & ibidem cum Garc. & Genuens. admittit ne quidem id illicitum, si necesse esset Ordinarium, aliosque dispensantes exire à domicilio suo ad examinandos testes, verificanda narrata, uti & nullatenus illicitum est, si recipiatur pecunia pro stipendio laboris impensi recipiendis testibus, aliisque officiis præstandis in expeditione dispensationum distinctarum à causis matrimonialibus.

4. Resp. Ad quintum: Probabilis est, Simoniam esse, & quidem juris divini, si Parochus pro assistentia matrimonii exigat aut recipiat pecuniam ut pretium assistentiæ, Suar. cit. L. 4. c. 19. circa fin. Castrop. cit. p. 3. n. 5. Pirh. h. t. num. 47. Dato enim, assistentiam illam Parochi non esse actum jurisdictionis, est tamen ex institutione Ecclesiæ annexa officio Parochi, assistitque is tanquam Minister Ecclesiæ, adèque spectat ad Ministerium ecclesiasticum, & requiritur vi præcepti ad valorem contractus matrimonii, quatenus is Sacramentum est; ita AA. cit. adèque longè aliter ibi præsens ac alii testes, quippe qui purè adsunt ad probandum matrimonium. Videtur nihilominus sentire Castrop. evitari hanc Simoniam consuetudine recipiendi aliquid pro assistentia, dum dicit; si ex hac assistentia matrimonii, vel benedictione nuptiarum aliquid emolumentum, seu stipendium soleat Parocho evenire, posse illum nolle dare licentiam assistendi matrimonio, aut benedicendi nuptias, nisi sibi emolumentum, quod sperabat, compensetur, cum tunc non petat pecuniam pro concessione licentiæ, sed ut se indemnem servet; pro quo citat Sylv. v. Simon. n. 8. §. secundum. Rodriq. c. 58. a. 10. Aragon. q. 100. a. 2. in fin.

Quæst. 78. An Simoniacum sit dare & recipere temporale tanquam pretium pro præstito aut præstando patrocinio, etiam ferendo testimonio in causis spiritualibus?

1. Resp. Ad primum negativè: Nam etsi patrocinium illud, seu advocatio, uti & patrocinatio spectet suo modo ad complementum ecclesiæ

sticæ jurisdictionis, ut Castrop. *l. c. num. 14.* non tamen est quid spirituale, nec à potestate spirituali, aut habente jurisdictionem spiritualem, quâ tali profectum; & ita tenet idem cum Suar. *l. c. c. 53. n. 9.* testans de praxi & consuetudine totius Ecclesiæ, juxta *c. non sanè. 14. q. 5.* Ubi sine ulla distinctione causarum spiritualium & temporalium dicitur licere advocato patrocinium suum vendere.

2. Resp. Ad secundum: In hoc non convenire AA. Nam Simoniacum esse exigere pretium pro ferendo testimonio in causa spirituali, v. g. pro obtinendo beneficio, eò quod testificatione tali potius quàm intercessione paratur via ad beneficium, tradunt Abb. in *c. tua nos. h. t. n. 6.* & *ibid.* Host. & Felin. *n. 4.* item D. Anton. & Tabien. apud Castrop. *n. 15.* ipse verò cum Squar. *n. 11.* distinguit, dicendo, non esse Simoniacum ex parte dantis, si nolenti testari veritatem detur pecunia ad obrinendum ab eo testimonium, quia illa datur ad redimendam vexam; quamvis testis accipiens hac ratione pecuniam, committat injustitiam, nisi fortè excusetur propter laborem, aut incommodum aliquod, quod ei evenit ex testificatione compensandum. Et hanc doctrinam tenere Theologos omnes secutos D. Thom. *2. 2. q. 16. a. 4. ad. 1.* Et jurisperitos in *c. 1. & c. sicut nobis de testibus.* Ex parte etiam recipientis & exigentis pecuniam pro testificatione veritatis, num committat Simoniam, se dubitare ait, cum testificatio hæc, v. g. in lite obliqua beneficii nihil sit aliud, quàm manifestatio & comprobatio juris, quod quis habet circa beneficium, quod munus informandi Judicem de veritate assumere non sit Simoniacum; idque etiam sine dubio procedere, si pecunia exigatur, non in commutationem testificationis, sed in stipendium, cum id expressè nullo jure positivo vetetur.

Quæst. 79. An Simoniacum sit pro compensanda intercessione impensa ad obtinendum alteri beneficium, ordinem, dispensationem, similève gratiam spiritualem, dare quid temporale?

Resp. Affirmativè cum S. Bonaventura in *4. dist. 25.* Gabr. *q. 2. a. 3. du. 4. circa finem.* Sylv. *v. Simonia. q. 6.* Tabien. *n. 8.* Navar. *c. 23. n. 106.* Soto *L. 9. q. 7. a. 3.* Suar. *l. c. num. 14.* Less. *cit. c. 35. du. 8. num. 46.* Castrop. *l. c. p. 11. n. 4.* aliisque ab eo cit. juxta *c. S. statimus. caus. 1. q. 1. & c. presentium. caus. 45.* ubi inter simoniacè ordinatos numerantur, qui pecuniam non quidem ordinanti, sed intercessori & mediatori ad consequendos ordines dant. Ex ea etiam ratione, quod talis intercessor & mediator, rogans & inducens Episcopum ad ordinem, aliumve collatorem ad beneficium conferendum est causa moralis istius collationis, adeoque, si ematur istiusmodi causa moralis, ematur virtualiter ejus effectus ab ea dimanans. Nihilominus Simoniam non esse, si detur temporale intercessori tali pro suscepto labore, adeundo ordinatorem vel collatorem, ab eoque recedendo, & in sollicitatione apud illum interposita; vel pro damno, quod exinde passus intercessor, modò munus seu datum non excedat æstimationem istius laboris & damni, tenent Nav. Suar. Less. Castrop. *ll. cc.* Item non esse Simoniacum recipientem munus ob id ipsum, sentit Suarez *c. 53. n. 17.* Idem, sive non esse Simoniacum recipientem munus, de eo sentit Suar. *c. 53. n. 17.* qui præcisè assumit munus informandi ordinatorem vel collatorem de meritis ordinandi &c. cum in hoc gerat solum

munus Advocati, quod tamen periculosum ait Castrop. cum mediator sæpe excedat munus informantis, assumendo officium exhortantis & excitantis, plus quàm merita promovendi simpliciter repræsentata possent. Idem sentit Suar. cum ceteris DD. de eo, qui præcisè pro aperiendo facilius aditu ad collatorem pro petendo ab eo beneficium daret aliud quod munus; cum hæc spiritualia non sint.

Quæst. 80. An Simoniacum sit pro precibus aut virtutis exercitio, aliòve bono opere supernaturali exigere aut dare temporale, aut etiam sub spe obtinendi temporale orationes offerre?

1. Resp. Ad primum affirmativè: Si exigatur aut detur per modum pretii. Est communis, & patet, cum preces, & dicta exercitia sint quid intrinsicè spirituale; secus est, si exigatur vel detur ut stipendium iis, qui ad hujusmodi exercitia non tenentur; vel, si tenentur, non habent sufficientes reditus ad honestam sustentationem; vel, si habent, degunt in loco, ubi ita habet legitime præscripta consuetudo, & autoritate publica permittitur; ita tenent Suar. *L. 4. de Simon. c. 15. n. 5.* Gut. *99. can. L. 1. c. 29. a. n. 15.* Castrop. *l. c. p. 9. num. 1.* Reiffenst. *h. t. n. 218.*

2. Resp. Ad secundum: Sicut non est Simonia præstare temporale sub spe consequendi spirituale; sic quoque Simoniacum non est præstare seu offerre spirituale sub spe obtinendi temporale, dum non habet pro fine seu motivo principali consecutionem rei spiritualis, & dans spirituale pro motivo suo consecutionem rei temporalis, (sic enim uterque dans committeret Simoniam) sed uterque solum secundariò speret, & per accidens intendat ille acquirere spirituale, alter temporale; ita Gloss. in *c. cum essent. h. t. v. promiserat.* Abb. & Barbol. *ibidem num. 4.* Nav. in *man. c. 23. n. 102.* Sylv. *v. Simonia q. 16. dicto 4.* Suar. *de relig. L. 4. c. 45. num. 4.* dicens communem, Pirh. *h. t. n. 86.* Reiffenst. *n. 89. & 220.* arg. *c. tua nos. h. t.* Sicque habet consuetudo universalis, ut detur Religiosis & aliis pauperibus Eleemolyna spe obtinendi ab iis orationes & pia opera; Et è contra Religiosi offerant sæcularibus suas preces, spe ab iis obtinendi temporalis, & hæc, etiam si spes consequendi spirituale aut temporale fuisset causa impulsiva ad dandum, ita, ut non fuisset datum ex alio motivo etiam principali, ex quo modò datum sine dicta spe; cum fieri possit, ut Reiffenst. *n. 102.* ex Navar. *l. c.* citante pro hoc D. Thom. *quodlib. 8. a. 2.* & Matron. in *4. dist. 25. q. 1.* ut quis certum, cumque principalem ac præcipuum finem agendi habens, tamen non ageret, nisi ab alio minùs principali sine seu causa, ad agendum excitaretur & impelleretur.

Quæst. 81. An Simoniacum sit pro ingressu & receptione in religionem exigere aut recipere temporale quid?

1. Resp. Primò: Pro receptione ad Religionem exigere vel recipere pecuniam, ad idvetemporale tanquam pretium receptionis, esse Simoniam saltem de jure ecclesiastico, tenent Ugol. *de Simon. Tab. L. 1. c. 4. §. 2. n. 16.* Archid. &c. & constare videtur ex textibus juris indistinctè & universaliter prohibentibus, quid exigi aut recipi pro receptione hac. *c. veniens de regular. c. non satis. c. cum in Ecclesia c. quoniam. c. audivimus. h. t. & extrav. 1. inter comm.* Quin & esse Simoniam de jure divino, absolute pronunciant Suar. *cu. L. 4. c. 17. n. 4. & 5.* Pirh.